

When you're gone

Chợt thấy trong lòng chẳng còn buồn, có chẳng chỉ là một chút những cảm xúc mang tên hồi ức, vậy là anh và tôi dù muốn hay không vẫn là những mảnh ghép quá khứ, vẫn len lỏi theo dòng chảy của thời gian đi suốt cả hành trình dài.

Chuyện 10 năm trước

Những ngày tháng đó, tôi luôn giữ cho mình thói quen đến lớp thật sớm để sau đó lặng lẽ đứng bên chiếc lan can của tầng hai hướng mắt về phía cổng trường và chờ đợi. Tôi chờ một người, một khuôn mặt tưởng chừng như rất gần mà hóa ra xa đến vậy. Người con trai ấy là một hình ảnh đã khắc sâu vào những tháng năm khi tôi còn là một cô bé tuổi mới lớn. Đó cũng là lần đầu tôi biết rung động trước một người con trai, là lần đầu trái tim non nớt biết những cung bậc cảm xúc có thể khiến con người bay bổng và mê muội đến như vậy. Anh trong mắt tôi cũng như những cô bạn gái cùng trường là một hot boy chính hiệu, cái vẻ lãng tử và khuôn mặt cuốn hút đã khiến tôi gục ngã nhanh đến như nào. Chỉ cần tiếng trống trường báo hiệu tiết học kết thúc là lúc tôi âm thầm hướng ánh mắt mình tìm kiếm bóng dáng anh. Tôi luôn đứng một góc và nhìn về nơi tỏa ra thứ ánh sáng đó, anh cuốn hút tất cả chúng tôi, anh là niềm ao ước của hầu hết bọn con gái trong trường, những bức thư tỏ tình đối với anh chẳng là điều xa lạ nhưng dù tôi có thích anh nhiều đến bao nhiêu thì thứ tình cảm ấy luôn vùi sâu trong hai từ...im lặng.

9 năm trước

Tôi vẫn vậy, vẫn níu giữ mối tình đơn phương ấy và tất nhiên vẫn là trong im lặng. Nhưng tôi dù có đắm chìm trong cái thế giới của riêng mình thì những nỗi buồn vẫn len lỏi trong tôi mỗi khi đêm về. Hóa ra việc thích một người không đơn giản chỉ là cuồng nộ bản thân, không chỉ là bày tỏ cảm xúc mà nó là một quá trình giúp ta trưởng thành đến như vậy. Tôi từng khóc vì anh, từng hận mình sao lại vô tình đẩy mình vào thứ tình cảm ngốc xit đến như vậy. Nhưng chuyện tình cảm ai biết được chữ ngờ, khi trái tim âm ường quá đổi mạnh liệt để lấp đầy lý trí thì việc thích một người chẳng còn gì vướng bận. Và tôi đã thích anh rất nhiều, nhiều đến tưởng chừng như thứ tình cảm ấy có thể không bao giờ phai mờ và kết thúc. Nhưng...

## 7 năm trước

Tôi đã dần quên anh, chính xác là tôi không biết thứ tình cảm mà mình đã thề nguyện, đã tôn thờ lại có thể nhạt phai theo tháng năm đến vậy. Tất nhiên tôi chẳng phải là đứa dễ thay lòng đổi dạ, tôi thích anh nhưng là thứ tình cảm đơn phương chôn chặt hàng mấy năm trời. Tôi đã khóc vì những lần suy nghĩ về anh, tôi đã từng buồn đến nhường nào khi nghe tin anh đang thích một cô bạn gái nào đó. Và tôi đã học cách từ bỏ, tôi quyết định như vậy để cho mình hai chữ bình yên, để tôi có thể vơi bớt nỗi lòng. Tôi vẫn còn nhớ những tháng ngày ấy tôi đã dần vật bản thân đến nhường nào, để rồi khi vượt qua giới hạn ấy tôi mới tìm cho mình được khoảng trời thênh thang không chút phiền muộn. Và những hình ảnh của anh dần được thay thế bằng những nụ cười, những kỷ niệm không thể nào quên của thời học sinh đầy mơ ước.

## 6 năm trước

Tôi vô tình lướt qua anh...

Trong khoảnh khắc ấy tôi chợt giật mình, đã lâu đến vậy rồi ư??? Bây giờ trong tôi anh đã như bao con người khác, không còn một chút cảm xúc nào vương bận, không chút rung động khi được gần bên cạnh anh vì tôi đã không còn thích anh nhiều đến thế. Tôi còn nhớ trái tim mình đập mạnh đến như nào khi lần đầu tiên anh nhìn tôi và mỉm cười. Vậy mà bây giờ, khi tôi bước qua anh trái tim tôi lại nhẹ tênh đến vậy, không còn một chút cảm xúc vương vấn nào, không còn những cái nhìn đầy mong chờ, không còn những cung bậc của trái tim đầy vội vã chỉ còn trong tôi hai chữ bình yên. Đó là lúc tôi nhận ra rằng, thứ tình cảm ấy cuối cùng đã đến hồi kết; tạm biệt tháng năm đầy mơ mộng, tạm biệt anh - mối tình đơn phương đầu tiên của tôi.

## Chuyện của 4 năm trước

Bấy giờ, giới trẻ đã chẳng còn gì lạ lẫm với mạng xã hội, phải thừa nhận rằng mạng xã hội có thể làm con người sống ảo và mang lại quá nhiều điều bất ngờ đến như vậy. Tôi cũng chẳng thoát được xu hướng của giới trẻ, tuy nhiên khi tôi nhận ra rằng trong list danh sách bạn bè của mình tôi và anh đã trở thành bạn bè từ hồi nào thì cái não của tôi mới bắt đầu khai sáng trở lại. Một chuỗi các sự kiện kết nối lại với nhau, chẳng là hồi đầu mới tập tành dùng facebook tôi cũng như con gà mờ, cứ làm theo hướng dẫn rồi click chuột kết

bạn hàng loạt. Đó cũng chính là lý do bây giờ trên tường nhà tôi hiện ra thông báo “Hôm nay là sinh nhật của Brethless, bạn có muốn chúc mừng sinh nhật Brethless không??”

Tôi đã suýt sặc nước khi nhìn thấy ảnh đại diện, dù ngày cả khi những hình ảnh đó tan vỡ thì tôi vẫn không tìm thấy lý do gì để quên được những mảnh vỡ ấy. Và tất nhiên tôi mới vô thức nhận ra rằng tôi và anh vẫn còn một sự liên kết thông qua mạng xã hội ảo. Lý trí vẫn thúc giục tôi đào bới cuộc sống của anh dù cho bao năm trôi qua tôi chẳng biết một thông tin gì về anh nữa. Rồi tôi chợt cười thầm một mình tự hỏi hồi đó sao lại say mê khuôn mặt này, hồi đó sao lại ngốc nghếch làm bản thân mình đau vì một người con trai đến như vậy. Anh vẫn rất tốt, tuy rằng anh chẳng còn mang trên mình vẻ lãng tử và nét duyên ngầm được như xưa nhưng anh có một sự nghiệp sáng lạng, một trường đại học danh tiếng và hơn hết một cô người yêu xinh xắn, đáng yêu với những khoảnh khắc tình cảm lãng mạn đến không ngờ. Chợt thấy trong lòng chẳng còn buồn, có chăng chỉ là một chút những cảm xúc mang tên hồi ức, vậy là anh và tôi dù muốn hay không vẫn là những mảnh ghép quá khứ, vẫn len lỏi theo dòng chảy của thời gian đi suốt cả hành trình dài.

2 năm trước

Tôi ngập ngừng của cái thời kỳ lão làng, là đàn anh đàn chị trong trường đuổi đến nơi rồi mà vẫn bình chân như vại. Tôi vẫn vi vu cùng bạn bè đi khắp phố phường Hà Nội, vẫn hồn nhiên và chung thủy với cuộc sống của dân Fa chính hiệu thay vì cặp kè với một ai đó. Tất nhiên là tôi chẳng cô đơn vì chơi với một đám bạn Fa nguyên trạng thì tôi chẳng cần tìm lý do gì cho mình để tạo sự khác biệt. Nhưng từ hồi ấy đến bây giờ tôi chợt nhận ra rằng tôi chẳng còn thích một ai sâu đậm đến như vậy. Tôi tôn thờ chủ nghĩa độc thân, những ngày lễ thay vì ghen tỵ với đôi lứa, bọn tôi tụ tập và ăn uống, những ngày thường thay vì tay trong tay với người mình yêu tôi lại quàng vai bá cổ con bạn thân lượn lờ chợ ẩm thực, đi dạo quanh trường và kiếm một cốc trà đá vỉa hè chém gió giết thời gian. Cuộc sống của tôi cứ đều đều như thế cho tới ngày tôi đứng trước bức giảng bảo vệ khóa luận, rồi tươi cười cầm tấm bằng đại học để đám bạn chụp ảnh kỷ niệm và kết thúc bằng cái siết tay thật chặt như một minh chứng cho tình bạn đẹp để suốt cả một hành trình không dài nhưng đáng để trân trọng.

6 tháng trước

Tôi ra trường bay nhảy thỏa thích sau những tháng ngày gò bó đến ngạt thở vì bài vở và lượng kiến thức quá đập khuôn của chương trình đại học. Xa bạn bè là điều tôi đã lường trước vậy nên tôi chẳng muốn mình đắm chìm trong cái quá khứ đã qua, tôi tự do tìm cho mình một hướng đi nhưng rồi... Tôi vẫn phải theo cái nghề mà tôi đã học, tôi không quá yêu thích nó nhưng cũng không ghét bỏ nó đơn giản là tôi thấy mình không tìm được hứng thú trong công việc mà thôi. Rồi một ngày tình cờ tôi lại thấy anh trên dòng thời gian của tôi, chỉ có điều những hình ảnh thường ngày được thay vào những bộ lễ phục và khuôn mặt anh rạng rỡ bên chiếc váy trắng tinh khôi của một cô gái khác. Tôi ngạc nhiên vì cuối cùng người con trai mà tôi đã từng rung động cuối cùng đã tìm được hạnh phúc cho đời mình. Tôi không like hay bình luận gì, mà tôi cũng chẳng tìm được cái lý do chính đáng gì để làm như vậy. Tôi cứ ngẩn nhìn những hình ảnh của anh, đôi khi lại đọc comment của một ai đó để biết thêm chút ít thông tin rồi lại thoát ra ngoài đắm mình trong suy nghĩ. Tôi không còn nghĩ về anh nữa, tôi nghĩ về cuộc đời mình, nghĩ về chặng đường đã đi qua và mơ hồ tìm kiếm bóng hình của một ai đó...

...Hiện tại

Tôi vẫn đi làm bình thường, qua bao lần gập gềnh lên xuống trong công việc cuối cùng tôi đã định hướng mình nên làm gì để những ngày ngồi cùng đồng nghiệp và cái máy tính bớt nhàm chán. Tuy rằng tôi vẫn không tìm được một niềm vui nào hơn nhưng chí ít tôi thấy mình vẫn vui vẻ trong từng giây phút. Tôi vẫn vi vu trên những chặng đường, dù có hơi xa vời nhưng có lẽ tôi cần bắt đầu một mối quan hệ tại thời điểm bây giờ. Dù sao tôi bắt đầu lại cảm nhận được những thay đổi trong chính con người mình, rồi một ngày tôi bắt gặp được một ánh mắt, một cái nhìn đầy khó hiểu và có thể một chút rung động sẽ lại bắt đầu./.

And make it Ok I miss You...